

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/169/2016
Identifikačné číslo spisu: 7209201601
Dátum vydania rozhodnutia: 14.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7209201601.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ K. J., 2/ W. J. a 3/ W. J., bývajúcich v J., 4/ X. J., bývajúceho vo C., 5/ X. J., bývajúcej v J., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, s o sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody 83 118,90 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 31 C 16/2009, o dovolaní žalobcov zastúpených JUDr. Adrianou Krajníkovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kuzmányho č. 57, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. októbra 2015 sp. zn. 2 Co 264/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia 1/ až 5/ sa postupom podľa § 18 a § 19 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) domáhali náhrady škody vo výške 83 118,90 €. Pôvodne uvádzali, že škoda im bola spôsobená jednak nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Attilu Adama v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. Ex 130/2004, jednak nezákonným rozhodnutím Okresného súdu Košice I z 24. októbra 2005 sp. zn. 27 Er 1013/2004, ktorým bol schválený príklep udelený súdnym exekútorom na dražbe nehnuteľnosti vykonanej v Košiciach 26. augusta 2005. V priebehu konania žalobcovia zobrali žalobu späť v časti o zaplatenie 12 777,10 € a spresnili, že podľa § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. sa domáhajú náhrady trov konania, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, zrušené nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 83/2006. Opakovane zdôrazňovali, že požadujú náhradu trov, ktoré v exekučnom konaní neuplatnili. Náhradu týchto trov uplatňujú zámerne v samostatnom konaní, poukazujúc na zákon č. 514/2003 Z.z.

2. Okresný súd Košice II (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. januára 2014 č. k. 31 C 16/2009-297 konanie v časti o zaplatenie istiny 12 771 € zastavil a žalobu v prevyšujúcej časti (o zaplatenie 68 690 €) zamietol. Riadiac sa záväzným právnym názorom Krajského súdu v Košiciach

zaujatým v jeho prvšom zrušujúcom uznesení zo 4. októbra 2012 sp. zn. 2 Co 24/2011 odôvodnil zamietnutie žaloby tým, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že im vôbec vznikla škoda; nepreukázali totiž, že svojej právnej zástupkyňi, ktorá ich zastupovala v exekučnom konaní, uhradili trovy tohto konania.

3. Proti zamietajúcemu výroku uvedeného rozsudku podali žalobcovia odvolanie zotrúvajúc na tom, že podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. sa nedomáhajú náhrady škody, ale náhrady trov konania, v ktorom bolo vydané (ústavným súdom zrušené) nezákonné rozhodnutie. Uviedli, že „trovy konania nie sú samotnou škodou, ako to má na mysli § 17 zákona č. 514/2003 Z.z., inak by nebola osobitne vymedzená otázka skutočnej škody a ušlého zisku (podľa § 17 ods. 1) a otázka trov konania (podľa § 18). Ide o trovy konania ako v každom inom občianskom súdnom konaní, pre uplatnenie ktorých nie je predpísaná zákonná podmienka ich predchádzajúcej úhrady advokátovi“. V predmetnej veci vznikol žalobcom nárok na náhradu trov, lebo ústavný súd zrušil nezákonné rozhodnutie vydané v exekučnom konaní, v ktorom došlo aj k vzniku ich trov.

4. Žalovaná sa k odvolaniu písomne nevyjadrila.

5. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 15. októbra 2015 sp. zn. 2 Co 264/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti potvrdil ako vecne správny [§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)]. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie správne vychádzal z § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré vznikli účastníkom v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, resp. v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, pričom podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade trovy, ktorých náhradu uplatňujú žalobcovia, nemožno považovať za trovy civilného (občianskoprávneho) konania, ale za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne konštatoval, že podmienkou vzniku zodpovednosti štátu za škodu je existencia škody, ktorá sa prejaví zmenšením majetku žalobcov. Žalobcovia potvrdili, že k ich škode (zmenšeniu majetku) nedošlo. Vzhľadom na to, že nepreukázali škodu, bola ich žaloba správne zamietnutá.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie s odôvodnením, že im v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietali, že rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny a nie je z neho zrejmé, z čoho súd vychádzal pri rozhodovaní. Procesným postupom súdu prvej inštancie bolo porušené ustanovenie § 129 O.s.p., lebo súd v priebehu konania neprečítal žiadne listinné dôkazy, neoboznámil ich obsah a následne neumožnil účastníkom konania vyjadriť sa k nim. Podľa ich názoru sú rozhodnutia súdov oboch inštancií nepreskúmateľné. Rozsudok odvolacieho súdu je navyše zmätočný a porušujúci zásadu dvojinstančnosti konania, lebo odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (zastávajúc názor, že žalobou je uplatnený nárok na náhradu škody) z iného právneho dôvodu, než na ktorom založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie (spočívajúci na závere, že žalobou uplatnený nárok predstavuje trovy exekučného konania). Žalobcovia aj v dovolaní trvali na tom, že v danom spore sa nedomáhali náhrady škody, ale náhrady trov konania v zmysle § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedli, že „keďže ku skutočnej škode nedošlo, predmetom konania boli iba trovy označeného exekučného konania, ktoré vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané označené nezákonné rozhodnutie“. Na inom mieste dovolania podali vysvetlenie, v zmysle ktorého nežiadajú „náhradu zaplatenej odmeny advokátovi, teda škodu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ale v rámci žaloby o náhradu škody, ktorá zahŕňa aj trovy konania (nie odmenu advokátovi) uplatňujú trovy konania podľa § 18 zákona č. 514/2003 Z.z., a z dôvodu, že sa jedná o titul nezákonného rozhodnutia, trovy konania uplatňujú voči štátu, nie neúspešnej protistrane (dotknutého konania)“. Podľa ich presvedčenia „trovy konania a škoda sú dva samostatné nároky, a takto sú aj samostatne upravené v zákone č. 514/2003 Z.z. a následne ich samotné posudzovanie vychádza z úpravy v OSP a Občianskom zákonníku (prípadne inom právnom predpise posudzujúcom otázku škody). Zamieňať však trovy konania so škodou, a to spôsobom, že trovy mali byť vopred uhradené, je nesprávne“. V závere dovolania zaujali názor, že „v tomto konaní mali byť trovy konania a ich nárok posúdené v zmysle § 142

a nasl. OSP, nie podľa podmienok na zaplatenie skutočnej škody“. Z týchto dôvodov žiadali rozsudok odvolacieho súdu, prípadne aj rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

7. Žalovaná sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

8. Dovolanie bolo podané 11. februára 2016. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

10. Dovolanie je procesný úkon strany adresovaný súdu. Dovolateľ ním prejavuje vôľu vyvolať účinok spočívajúci v prelomení právoplatnosti napadnutého rozhodnutia a uskutočnení dovolacieho prieskumu.

10.1. Dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých podľa vtedy účinnej právnej úpravy nebol daný dôvod ani pre zastavenie konania ani pre odmietnutie dovolania, vyvolali procesný účinok umožňujúci a zároveň prikazujúci dovolaciemu súdu uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

10.2. Tie dovolania podané do 30. júna 2016, v prípade ktorých bol podľa vtedy účinnej právnej úpravy daný dôvod na zastavenie dovolacieho konania alebo odmietnutie dovolania, tento procesný účinok nemali (porovnaj tiež rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 4/2011 a II. ÚS 172/03).

11. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 10.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 36/1995).

12. Podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. V danom je dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok; dovolanie ale nesmeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, proti ktorému by dovolanie bolo prípustné podľa § 238 O.s.p. Vzhľadom na to by prípustnosť dovolania žalobcov prichádzala do úvahy len vtedy, ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

13. Žalobcovia tvrdia, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za právneho stavu do 30. júna 2016 sa odňatím možnosti konať pred súdom rozumel procesne nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania.

14. Podľa názoru žalobcov im bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) postupom súdu prvej inštancie, ktorý dokazovanie listinnými dôkazmi nevykonával spôsobom, ktorý do

30. júna 2016 určoval zákon.

14.1. V zmysle § 129 O.s.p. sa dôkaz listinou vykonával tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah. O tom, ako v tej - ktorej veci na súdoch nižších stupňov prebiehalo súdne konanie (vrátane dokazovania), mohol dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu, osobitne zo zápisníc o súdnych pojednávaniach (viď § 40 ods. 1 O.s.p. a § 122 ods. 1 O.s.p.). Zápisnica o pojednávaní z 9. januára 2014 (č. l. 288 spisu) obsahuje text, v zmysle ktorého „oboznamuje sa obsah spisu, listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise“. Z takéhoto znenia zápisnice nevyplýva jednoznačne, či postup súdu bol alebo nebol v súlade s § 129 O.s.p. Za týmto textom nasleduje v zápisnici poučenie v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. a vyjadrenie žalobcov, že nemajú návrh na ďalšie dokazovanie.

14.2. Ak by bola opodstatnená námietka žalobcov o porušení § 129 O.s.p., treba mať na zreteli, že súdna prax do 30. júna 2016 dospela k záveru, že porušenie zákonom stanoveného spôsobu dokazovania (§ 219 O.s.p.) nepredstavuje vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá prípustnosť dovolania nezakladala.

14.3. Navyše, ak by v konaní na súde prvej inštancie skutočne došlo k procesnej nesprávosti vytýkanej žalobcami, je potrebné mať na pamäti, že právny záver vyjadrený najvyšším súdom už v judikáte R 13/1993 (a prevzatý aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 179/2013, 3 Cdo 209/2014, 3 Cdo 297/2015 a 3 Cdo 26/2017), v zmysle ktorého „podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je splnená, v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napríklad tým, že mohol podať proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, odvolanie“. V danom prípade žalobcovia túto procesnú možnosť využili.

15. Za účinnosti O.s.p. prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nebolo spôsobilé založiť ani žalobcami namietané nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí súdov oboch inštancií. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale za tzv. inú vadu konania, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 111/1998). Ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinou názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“. V inom rozhodnutí ústavný súd konštatoval, že „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014). Na tom, že nepreskúmateľnosť nepredstavuje vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., zotrvalo aj neskoršie zjednocujúce stanovisko R 2/2016, text ktorého je dostupný aj na internetovej stránke najvyššieho súdu. Pre účely danej veci treba dodať, že obsah spisu nedáva dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska - dovolaním napadnuté rozhodnutie vysvetľuje podstatu argumentácie žalobcov a žalovanej, výkladu súvisiacich ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. a j právnych záverov odvolacieho súdu. V súvislosti s touto dovolacou argumentáciou najvyšší súd uvádza, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva sa nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B). Podobný názor zastáva aj ústavný súd, ktorý napríklad v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

16. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nepovažovala rozhodovacia prax najvyššieho súdu ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na

naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

17. Z obsahového hľadiska dovolateľa celkom jednoznačne namietajú, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (rovnako ako rozsudok súdu prvej inštancie) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci; to však súdna prax do 30. júna 2016 nepovažovala za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

17.1. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. K záveru, že nesprávne právne posúdenie nie je vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., vid' najmä R 54/2012, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014.

17.2. Najvyšší súd sa z dôvodu uvedeného v bode 17.1. nezaoberal správnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom, skúmal ale opodstatnenosť ich dovolacej argumentácie týkajúcej sa porušenia zásady dvojinstančnosti konania. K predmetnej dovolacej argumentácii je potrebné uviesť, že žalobcovia vychádzajú z nesprávneho náhľadu na obsah pojmov „škoda“ a „trovy konania“ tak, ako sú upravené v zákone č. 514/2003 Z.z., a tiež z nenáležitého názoru na uplatňovanie trov civilného konania. Pokiaľ dovolatelia namietajú, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ale na základe právnych záverov odlišných od záverov súdu prvej inštancie, treba zohľadniť, že ustanovenia § 17 a § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. (označené ako „Spôsob a rozsah náhrady škody“) vymedzujú nielen to, čo sa nahrádza (škoda, ušlý zisk, prípadne tiež nemajetková ujma), ale tiež to, čo zahŕňa náhrada škody (účelne vynaložené trovy konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie). Tieto ustanovenia zároveň bližšie vysvetľujú, že „súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia“. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu, založeného na porovnaní obsahu prvoinstančného a odvolacieho súdu, vychádzali oba súdy nielen z rovnakých skutkových zistení (čo potvrdili aj dovolatelia), ale aj zo zhodnej interpretácie § 17 a § 18 zákona č. 514/2003 Z.z., na podklade ktorej dospeli k rovnakému záveru, že žalobcovia sa domáhajú náhrady škody, existenciu ktorej však nepreukázali (nedošlo k zníženiu ich majetku). Z materiálneho hľadiska na tomto konštatovaní dovolacieho súdu nemení nič skutočnosť, že v písomných vyhotoveniach rozhodnutí súdy svoj (zhodný) právny záver vyjadrili slovne odlišne, resp. iným spôsobom.

17.3. Len ako poznámku k vyššie uvedenému odvolací súd uvádza, že náhrada trov „v zmysle § 142 a nasl. O.s.p.“ sa do 30. júna 2016 uplatňovala v konaní, v ktorom tieto trovy vznikli; neuplatňovala sa teda v inom konaní (podľa zákona č. 514/2003 Z.z.).

17.4. Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu zodpovedal zákonu (nepriečil sa napríklad § 213 ods. 2 O.s.p.). Procesný postup súdu, ktorý zodpovedal zákonu, nemohol založiť žalobcami namietanú procesnú vadu konania, ani prípustnosť ich dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

18. So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcov nevyvolalo do 30. júna 2016 účinok (§ 470 ods. 2 CSP), ktorý by po tomto dni umožňoval uskutočniť meritórny odvolací prieskum.

19. Procesne neprípustné dovolanie odmietol najvyšší súd podľa § 447 písm. c/ CSP.

20. Odvolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok